

слѣзатъ отъ сцената, щомъ споменитѣ за тѣхнитѣ дѣла се позаличатъ малко, щомъ на сцената излѣзе едно друго поколѣние, което отъ непосредственъ опитъ не познава дѣйцнтѣ и тѣхнитѣ дѣла, памфлетътъ вече губи много отъ своята сугжестивна сила: той вече не може да се разбира безъ съотвѣтнитѣ реални и исторически коментарии. Въ това положение се намиратъ вече нѣкои отъ Алековитѣ фейлетони. Тѣ могатъ да произведатъ пълненъ ефектъ само върху ония читатели, които добръ познаватъ лицата и фактоветѣ на тѣхното общественополитическо поприще. Ония, които сж »птички отъ ново врѣме«, не могатъ да ги прѣживѣятъ съ онази пълнота, съ онова богатство отъ настроения, спомени и асоциации, каквито биха възбудили у ония, които лично познаватъ героитѣ, познаватъ миналото имъ, познаватъ грѣховетѣ имъ и подвизитѣ имъ отъ друго по-рано врѣме. За тѣхъ е чуждо онова чувство за смѣшното въ противорѣчията и непослѣдователността въ приструвкитѣ и борческитѣ жестове на тѣзи герои. Въ това положение се намиратъ напр.: »Вие знаете ли, що значи амнистия«, »Бай Ганю въ депутацията«, »И той ако не е симпатиченъ артѣкъ« и др. Повече обща литературна замисълъ има въ хуморестичнитѣ монолози »Разни хора разни идеала«. Типътъ на единъ дребенъ чиновникъ, смазанъ, стѣпканъ и униженъ въ най-долнитѣ стѣпала на чиновнишката иерархия, дребнавитѣ му мечти и коп-